

Bilag 2.

Dr. jur. Knud Berlin.

Ord. Professor ved Københavns Universitet.

København, den 4. November 1922.

Hr. Justitsminister Rytter.

I Henhold til Anmodning skal jeg give nogle Oplysninger om Regeringens Ret til at udvise fremmede i forskellige fremmede Stater, idet jeg forudskikker, at ved „fremmede“ forstaas i det følgende i Overensstemmelse med almindelig stats- og folkeretlig Sprogbrug alle Ikke-Statsborgere eller Ikke-Indfødte, deriblandt altsaa ogsaa saadanne fremmede, der har været fast bosat selv nok saa lang Tid i Landet.

Tyskland.

Det er velkendt, at Regeringsmyndighederne i Tyskland allerede længe før Verdenskrigen i vidt Omfang gjorde Brug af deres Beføjelse til at udvise „besværlige“ fremmede. Det hedder herom hos *G. Meyer-Anschütz*, Lehrbuch des Deutschen Staatsrechts 1905, S. 795: „Fremmede kan ved politimæssig Forføljning *udvises* af Riget. Ved udtrykkelige Bestemmelser i Rigslovgivningen er denne Beføjelse tillagt Landsmyndighederne i Tilfælde af visse strafferetlige Domfældelser. Men den bestaar i Kraft af ubestridte stats- og folkeretlige Grundsatninger ogsaa i alle andre Tilfælde, hvor en saadan Forholdsregel maa anses for nødvendig for den offentlige Sikkerheds Skyld.“

*Franke-
rig.*

Her gjaldt allerede før Verdenskrigen den Regel, at Indenrigsministeren har en diskretionær Ret til at udvise enhver fremmed og lade ham ledsage lige til Grænsen, og denne Ret bestaar endog overfor den Udlænding, der har faaet udtrykkelig Opholdstilladelse af Regeringen. Dog er i det sidste Tilfælde Udvisningen blot midlertidig, idet den maa ophæves, hvis Statsraadet ikke inden to Maaneder tager Opholdstilladelsen tilbage, medens den i modsat Fald naturligvis staaer ved Magt, se herom *Lebou*, Das Verfassungsrecht der französischen Republik 1909, S. 40. Denne Ret er naturligvis ikke blevet formindsket siden Verdenskrigen, men staaer fremdeles i fuld Kraft, se *Esmein Nézard*, Elements de droit constitutionnel 1921 II, S. 536.

Italien.

Her kan Indenrigsministeren, naar den offentlige Orden kræver det, udvise enhver fremmed, der opholder sig eller bor i Italien; derimod kan Præfekterne i Grænseprovinserne kun udøve denne Myndighed i paatrængende Tilfælde og maa da straks gøre Indberetning til Ministeren. Denne Myndighed gjaldt allerede længe før Verdenskrigen, se *Brusa*, Staatsrecht des Königreichs Italien 1892, S. 57.